

SANDRA BERG

Dertien dagen

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

PROLOOG

Tom Burger zat op de oude dekenkist op zolder en liet de foto's door zijn handen glijden. Hij wist precies wat ze weergaven en waar ze voor stonden. De afbeeldingen waren in zijn geheugen gebrand. Het leek allemaal zo eindeloos lang geleden, en tegelijkertijd angst-aanjagend dichtbij.

Hij bekeek de foto's ook nu niet. Hij kon het niet opbrengen. Zelfs niet onder de huidige omstandigheden. Het bleven slechts schimmen op glanzend papier; spoken uit zijn eigen verleden. Hij had geprobeerd ze te vergeten. Tevergeefs. Uiteindelijk haalden ze hem toch in, wist hij nu.

Hij stond op en liep naar het dakraam. Hij zag de grijze man met het veel te oude gezicht in de stoffige ruit. Tom keek hem aan met vermoeide ogen en rimpels, die hem zoveel ouder maakten dan hij in werkelijkheid was. Een oude, vermoeide man.

Maar hij was pas vijfenzestig. En toch was zijn tijd voorbij. Het stemde hem bitter.

Hij strekte zijn hand uit en raakte de ijs-

koude vingers van de man in de ruit aan. Alsof hij via zijn spiegelbeeld zichzelf aan kon raken; zichzelf kon voelen. Een contact met hemzelf dat nooit echt tot stand was gekomen.

Hij liet zijn hand zakken en boog zijn hoofd. Er was iets wat hij moest doen, al deed het hem pijn er alleen al aan te denken. Hij beseftte dat hij een spel had gespeeld. Bijna heel zijn leven. Hij beseftte dat niemand wist wie hij werkelijk was. En wat hij had gedaan.

Tom Burger was voor de buitenwereld een succesvol zakenman, donateur van veel goede doelen, de verantwoordelijke vader van Niklas en de beschermheer van Nikita. Tom Burger, een goede man.

Hij glimlachte triest. Ze moesten eens weten.

Hij haalde diep adem en hoestte. Een felle pijn in zijn borst herinnerde hem aan zijn ziekte. Hij pakte zijn zakdoek en hield deze voor zijn mond. Hij keek er niet naar toen de rust in zijn lijf terugkeerde en hij de doek weer in zijn zak stopte. Het deed er allemaal niet meer toe. Hij haalde diep adem en liep naar de trap.

Tijd om het masker te laten vallen. Tijd om te laten zien wie hij werkelijk was en welke last er op zijn schouders lag. Hij wist dat hij Niklas en Nikita zou kwetsen. Vooral Nikita. En deze keer kon hij niets doen om haar te beschermen. Hij kon haar immers niet beschermen tegen hemzelf.

Omdat hij altijd te laf was geweest. Omdat hij altijd de schijn had opgehouden. Zijn verleden haalde hem in. Hij zou zijn prijs betalen. Dit was gerechtigheid voor hem, niets meer en niets minder. Maar zo zou het niet voelen voor Nikita. Niet voor Niklas. Zij hadden dit niet verdiend.

Maar ja – er was geen sprake van een keuze. Tom ging naar beneden, naar de bibliotheek. Eenmaal neergezakt in de fauteuil bij de haard overviel hem de vermoeidheid. Met trillende handen schonk hij zichzelf een borrel in en stak nog een sigaret op. Hij wist niet eens meer of het hem nog smaakte. Hij kreunde even en trok een deken over zich heen. Hij wist dat het niet lang meer zou duren.

Nikita liep door het landhuis, dat bijna pal op de grens tussen Nederland en Duitsland was gebouwd, lang voordat ze zelf was geboren.

Al toen ze dit huis voor het eerst had bekeken, had ze zich verbaasd over de authentieke stijl die de bewoners hadden gehandhaafd zonder ook maar een moment te vervallen in kwalitatief minder materiaal of kopieën van de oorspronkelijk gebruikte accenten.

Het was duidelijk dat familie Langermann vermogend was. Maar de zonen waren het huis uit en Marie-Antoinette Langermann werd in een privé-verzorgingstehuis verpleegd omdat ze nooit meer zou herstellen van een infarct. Haar man, Benedikt Langermann, had onlangs een kleine bungalow gekocht in het nabijgelegen park, dicht bij het prachtige verzorgingstehuis van zijn vrouw, waar oude eiken en een stille vijver met waterlelies het beeld bepaalden.

Nikita wist dat het Langermann pijn deed om zijn huis te verkopen. Ze had hem haar sympathie geschonken; gezegd dat ze het begreep en hem ervan verzekerd dat hij zich nergens zorgen over hoefde te maken. Dat zij alles zou regelen.

Benedikt Langermann wist, net als zij, dat het haar taak was om alles te regelen. Simpel. Omdat ze daarvoor werd betaald. Maar hij had dankbaar geknikt en zij had hem een bemoeidigende glimlach geschonken.

Ze was blij dat hij nu uit de buurt was. Ze had geen behoefte aan zijn sentimentele geleuter. Want uiteindelijk was haar sympathie voor hem strikt beroepsmatig. Een zakelijke beslissing. Zoals alles in het leven, wat haar betrof.

Haar hoge hakken tikten kittig op de houten trap toen ze de potentiële kopers naar de bovenverdieping begeleidde. Ze kon de details noemen zonder dat ze erbij nadacht. Ze was zelfs in staat het bijbehorende enthousiasme gedoseerd in te voegen.

De vermoeiende matheid die haar plaagde was niet zichtbaar voor het paar dat haar volgde. Ze wist niet zeker of dat een voordeel

was. Ze zouden uiteindelijk toch niet kopen, wist ze. Haar baas staaarde zich blind op namen en reputaties, maar zij wist wel beter. Het stel teerde op vergane glorie. De crisis had ook hen te grazen genomen.

Het oudroze mantelpakje van de vrouw vertoonde slijtageplekken, een soort stofvermoeidheid, als iets dergelijks al zou bestaan. Het was te veel gedragen. De rinkelende juwelen waren namaak. Haar magere gezicht had een gretige, verbeterden uitdrukking. Ze had nog niet geaccepteerd dat ze niet meer tot de *upper class* hoorde. Misschien zou ze het ook nooit accepteren.

De man wist het wel. Hij volgde zijn vrouw omdat het moest. Maar hij wist, net als Nikita, dat dit huis ver boven hun budget lag.

Als haar baas zijn verstand had gebruikt in plaats van zijn fixatie op klasseverschillen, had hij haar de moeite van deze rondleiding kunnen besparen.

Maar haar baas droeg een stel ondoordringbare oogkleppen, die hen de kop zouden kosten.

‘Hier is de ouderslaapkamer,’ dreunde Nikita op, terwijl ze de deur openzwaaide. Ze

liep op haar hoge hakken en met kaarsrechte rug de kamer in.

Ze keek niet naar het bed. Ze keek nooit naar het bed. Ze maakte slechts een weids gebaar met haar armen en hield zorgvuldig de op haar gezicht geplakte glimlach in vorm.

Haar ogen gleden slechts even naar haar eigen spiegelbeeld in de spiegel op de kast. Ze had het gevoel dat ze naar een etalagepop keek. Knap gezichtje, perfect glanzend haar bijeengebonden in een donkere vlecht en een klein, smal lijf, geschikt voor iedere outfit. Een mannequin; plastic perfectie.

De vrouw liep keurend door het vertrek. ‘De badkamer, neem ik aan?’ Ze wees op de deur naast de kast.

Nikita knikte. Natuurlijk was er een badkamer. Er was altijd een badkamer grenzend aan de slaapkamer in de huizen die zij verkocht.

De vrouw zwaaide de deur open. Haar gezicht had een kritische trek omdat het zo hoorde. In ieder geval volgens haar.

Onwillekeurig keek Nikita even naar de man en ze ontmoette zijn ogen. Er flakkerde iets van hoop in hem op. Nikita wendde zich af. Weer zo een.

Haar telefoon liet van zich horen met een bescheiden geluid. Geen heftige toontjes, grappige geluiden of andere onzin. Slechts een lichte beltoon, die door een ander nauwelijks werd opgemerkt, maar die zij meteen herkende.

Nikita verontschuldigde zich werktuiglijk.

‘Tom?’ reageerde ze verbaasd toen ze hoorde wie ze aan de telefoon had. Tom stoorde haar nooit op haar werk. Hij was de enige van wie ze dat zou accepteren, maar ook de enige die het niet deed. Behalve nu.

Nikita kreeg een weeïg gevoel in haar maag nu ze naar zijn stem luisterde. Ze kon het niet verklaren. Ze wist alleen dat het zo was. En dat had niet alleen te maken met de heesheid en vermoeidheid in Toms stem, want daaraan was ze inmiddels bijna gewend.

‘Ik zou het prettig vinden als je zondagavond naar mij toe komt,’ zei Tom.

Tom vroeg nooit iets van haar. Hij deed slechts af en toe een voorstel, dat ze altijd met graagte aannam. Maar dit keer was het anders, wist Nikita. Hij zei dat hij het prettig zou vinden als ze kwam, maar ze wist dat hij haar nodig had; dat hij het daadwerkelijk aan

haar vroeg. Het maakte haar een beetje bang.

‘Is er iets, Tom?’

Ze hoorde hem bijna glimlachen door de telefoon. ‘Ik wil je gewoon graag zien.’

Ze wist dat hij loog en hij wist dat zij dat wist. Maar ze hielden beiden de schijn op. ‘Natuurlijk kom ik zondag,’ zei Nikita. ‘Zeven uur?’

‘Zeven uur is prima.’

Zeven uur was altijd prima. Het was de tijd waarop Tom koffie met een borreltje dronk. De tijd waarop hij het liefst mensen ontving. Waarop hij háár altijd het liefst ontving. Want iemand anders was er niet meer.

Andere mensen waren beetje voor beetje uit zijn leven verdwenen, zoals dat altijd gebeurde wanneer er niets meer te halen viel. Alleen zij, Nikita, was gebleven. En Niklas natuurlijk. Niklas...

Ze haalde diep adem en liep achter de vrouw aan, de badkamer in. Ze zag hoe de vrouw haar vingers over het marmer liet glijden met een hebbelijke uitdrukking op haar gezicht.

Nikita onderdrukte de neiging om haar duidelijk te maken dat ze dit huis nooit kon ko-

pen, en een soortgelijk pand ook niet, en dat ze net zogoed konden vertrekken omdat ze haar tijd beter kon gebruiken.

Maar ze zei niets. Ze vormde haar mond weer tot een kunstmatige glimlach en stelde voor om de rest van het huis te bekijken.

2

Niklas liep zijn tussenwoning op de Steegstraat binnen, met de dossiers onder zijn arm geklemd.

De geur van pasta en verbrand vlees kwam hem tegemoet. Vreemd genoeg gaf het hem een gevoel van huiselijkheid. Hij zou vaker moeten koken, bedacht hij. Ook al bleef de geur te lang hangen. Vooral als het niet helemaal volgens planning verliep. Maar afhaalmaaltijden waren nauwelijks een gezond alternatief. Een buikje was nog niet zichtbaar, maar dat was slechts een kwestie van tijd als hij zijn eetgewoontes niet veranderde.

Hij gooide zijn oude spijkerbroek en stinkende sokken van de bank, zodat hij plaats had om te gaan zitten. De ochtendjas en de krant liet hij liggen.

Het smerige bord, het bierglas en de twee